

Arrest

nr. 199 100 van 1 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Rue Eugène Smits 28-30
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 houdende weigering van toegang met teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2018 komt de verzoeker, van Kameroense nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Istanbul met vlucht TK1943.

De verzoeker legt aan de grensdoorlaatpost zijn te Brussel afgeleverd nationaal paspoort, geldig tot 21 januari 2021, en een Duitse verblijfstitel, geldig tot 9 september 2018, voor.

Nadat de grenspolitie vaststelde dat de verzoeker SIS II- geseind staat, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) op 25 januari 2018 een beslissing houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 januari 2018 en is gemotiveerd als volgt:

“Op om uur, aan de grensdoorlaatpost
.....,
werd door ondergetekende,
.....
de heer / mevrouw :
naam H. N. voornaam J. S.
geboren op (...)1979 te Yaounde geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer 0402257
afgegeven te Yaounde op : 21.01.2016

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]
geldig van [...] tot [...]
voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul Atatürk met vliegtuig TK1943, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°) in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat SIS geseind door Frankrijk onder het nr. FR010(...)”

Op 25 januari 2018 beslist de gemachtigde tevens tot de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) terugdrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 6.5. van de Verordening 2016/399 (EU) van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore).

De verzoeker citeert de boven genoemde bepaling en betoogt dat hij over een Duitse verblijfstitel beschikt, zodat hij niettegenstaande het SIS-signalement tot het Belgische grondgebied diende te worden toegelaten met het oog op de doorreis naar Duitsland.

Het gegeven dat de verzoeker beschikt over een verblijfstitel in Duitsland wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. Evenmin wordt enig concreet verweer gevoerd omtrent de aangevoerde schending van artikel 6.5. van de Schengengrenscore. De verweerder stelt evenwel het volgende:

“Het feit dat hij over een Duitse verblijfstitel beschikt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker nog steeds SIS-geseind staat. De beslissing van de Duitse autoriteiten om een verblijfstitel af te leveren, heft dergelijke SIS seining niet op, zoals blijkt uit de informatie bekomen van de Franse autoriteiten. Op 23 maart 2020 vervalt de SIS seining.

“(…) Zolang deze signalering niet bekomen werd van de Nederlands autoriteiten en de signalering niet afloopt, zolang geen toegang tot het Belgisch grondgebied gevraagd wordt op grond van humanitaire overwegingen (artikel 5.4.c van de Schengengrenscore) of geen verblijfstitel gevraagd wordt aan de Belgische autoriteiten (...), kunnen de Belgische autoriteiten prima facie niet anders dan een beslissing tot terughrijving treffen. Het gegeven dat verzoekster er in slaagde om in december 2014 toch het Belgisch grondgebied te betreden ontslaat de verwerende partij niet van haar plicht of verhindert haar niet om de toegang tot het grondgebied te weigeren op grond van artikel 3, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet indien verzoekster na terugkeer naar Servië opnieuw het Belgisch grondgebied poogt te betreden.(...)” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 141.337, d.d. 17 maart 2015)

De vaststelling van de SIS Seining volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht.”

2.2.2.2. Beoordeling

Artikel 6 van de Schengengrenscore bepaalt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. In afwijking van lid 1:

- a) *wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;*
(...)"

Conform artikel 288 van het Verdrag inzake de Werking van de Europese Unie is de Schengengrenscodex in al haar onderdelen bindend en rechtstreeks toepasselijk in alle landen van de Europese Unie.

De Schengengrenscodex is *in casu* inderdaad van toepassing aangezien de verzoeker zich, via de luchthaven Brussel nationaal, heeft aangeboden aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie, alwaar hem de toegang werd geweigerd en de terugdrijving werd bevolen naar de luchthaven waar hij is ingescheept.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich op 25 januari 2018 om 14u10 aanbood bij de grensdoorlaatpost op de luchthaven Brussel internationaal, waar hij de volgende (reis)documenten voorlegde: zijn nationaal Kameroens paspoort, afgeleverd te Brussel en geldig van 21 januari 2016 tot 21 januari 2021 en zijn Duitse verblijfsvergunning (Aufenthaltstitel), afgeleverd te Borken en geldig van 9 september 2016 tot 8 september 2018. De verzoeker bleek echter SIS II-geseind te zijn door Frankrijk, dit op grond van de Verordening (EG) Nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (hierna: het SIS II).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Belgische grenscontrolediensten via hun SIRENE-bureau onmiddellijk de nodige inlichtingen hebben ingewonnen bij de Duitse en de Franse autoriteiten. Reeds op 25 januari 2018 om 15u25 kreeg het Belgische SIRENE-bureau een antwoord van het Duitse SIRENE-bureau, waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat de verzoeker een geldige verblijfsvergunning heeft en dat hij toegelaten wordt om het Schengengrondgebied te betreden. Het Duitse SIRENE-bureau maakte dit antwoord tevens over aan het Franse SIRENE-bureau. Enkele luttele minuten later, om 15u28, meldt het Franse SIRENE-bureau dat de verzoeker geseind werd door de rechtbank te Parijs en dat hij gekend is voor een verbod op toegang tot het Schengengrondgebied en het Franse grondgebied wegens handel, bezit en transport van verdovende middelen. Een datum van de SIS-signalering door Frankrijk wordt echter niet meegedeeld.

Hoewel de verweerder blijkens de voorliggende stukken onmiskenbaar op de hoogte was van de voorgaande feiten toen hij de bestreden beslissing trof, wordt in de bestreden akte op geen enkele wijze melding gemaakt van het feit dat de verzoeker houder is van een geldige verblijfsvergunning in Duitsland. Aan de verzoeker wordt op 25 januari 2018 om 20u00 de toegang tot het grondgebied geweigerd met terugdrijving om de enkele reden dat hij SIS-geseind staat door Frankrijk.

Deze weigering tot toegang met terugdrijving is op het eerste gezicht, zoals de verzoeker pertinent aanvoert, in strijd met artikel 6.5. van de Schengengrenscodex.

Deze bepaling betreft immers een afwijking van de in artikel 6.1. van de Schengengrenscodex bepaalde voorwaarden voor binnenkomst, zodat zij eveneens een afwijking inhoudt met betrekking tot de voorwaarde dat de betrokken derdelander niet met het oog op weigering van toegang in het SIS II gesignaleerd is (cf. artikel 6.1. onder d) van de Schengengrenscodex).

Artikel 6.5. van de Schengengrenscodex gebiedt de lidstaten om de personen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning, toegang te verlenen tot hun grondgebied met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren.

Aangezien noch uit de bestreden akte noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers naam is vermeld op de Belgische nationale signaleringslijst diende de verzoeker, als derdelander die houder is een geldig nationaal paspoort en een geldige Duitse verblijfsvergunning, op het eerste gezicht met toepassing van artikel 6.5. van de Schengengrenscodex te worden toegelaten tot het Belgische grondgebied met het oog op doorreis naar Duitsland. Het enkele feit van de SIS II-signalerings door Frankrijk kon de verzoeker op het eerste gezicht dus niet worden tegengeworpen om hem de toegang te weigeren en hem terug te drijven naar de luchthaven van inscheping (het is *in casu* niet geheel duidelijk of het gaat om Istanbul, Turkije dan wel Cotonou, Bénin).

Een schending van artikel 6.5., onder a) van de Schengengrenscodex is bijgevolg op het eerste gezicht aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder kan niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 141.337 van 17 maart 2015 nu dit arrest niet werd geveld ten aanzien van een derdelander die over een geldige verblijfsvergunning in een andere Europese lidstaat beschikte. De Raad kan voorts niet bijtreden dat de Duitse verblijfsvergunning de SIS-seining niet zou opheffen. Hiertoe kan worden verwezen naar het recente arrest van het Hof van Justitie van 22 januari 2018 in de zaak E. met nr. C-240/17. Hoewel de feiten niet gelijkaardig zijn aan de feiten van de onderhavige zaak (het gaat immers niet om het weigeren van toegang aan de buitengrenzen maar om het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een geldige verblijfstitel heeft in een andere lidstaat), blijkt hieruit wel dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signalerings ter fine van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt naar oordeel van de Raad dat de Duitse autoriteiten de door hen afgeleverde verblijfsvergunning handhaven, zij stellen immers dat de verzoeker toegelaten kan worden tot het Schengengrondgebied.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel brengt de verzoeker naar voor dat hij riskeert teruggedreven te worden, waarschijnlijk naar Turkije, zonder enige garantie dat hij aldaar niet zal worden verwijderd naar Kameroen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het komt aan de verweerder toe om een zorgvuldig onderzoek naar de specifieke situatie van de verzoeker te voeren en om de gevolgen van de Duitse verblijfsvergunning te eerbiedigen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Artikel 4 van de Schengengrenscodex bepaalt uitdrukkelijk dat bij de toepassing van voormelde vordering de lidstaten handelen met volledige inachtneming van het toepasselijke Unierecht, waaronder het Handvest. In de huidige stand van de rechtspraak wordt een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving als een aflopende beslissing gezien, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren (cfr. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). De verzoeker loopt aldus het risico dat hem, na tenuitvoerlegging van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel, de toegang tot de rechter wordt geweigerd omdat de maatregel reeds werd uitgevoerd en dienvolgens niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder dat verzoekers grieven hiertegen werden onderzocht zou er in dat geval toe leiden dat verzoekers recht op een doeltreffende voorziening in rechte wordt ontnomen, wat een schending inhoudt van artikel 47, eerste lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Derhalve moet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel *in casu* worden aanvaard.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 januari 2018 houdende weigering van toegang met teruggedrijving, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE